

FM 2017/104-01

04.05.2017

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Naalakkersuisut pålægges at forbedre plejefamiliernes vilkår ved dels at forhøje de almindelige plejefamiliers vederlag og dels regulere satserne for kost-, tøj-, og lommepenge, således at satserne gøres tidssvarende.

(Medlem af Inatsisartut Laura Táunajik, Siumut)

Vi skal på vegne af Partii Naleraq kommentere medlem af Inatsisartut fra Siumut Laura Táunajiks beslutningsforslag om, at forbedre plejefamiliernes vilkår ved dels at forhøje de almindelige plejefamiliers vederlag og dels regulere satserne for kost-, tøj-, og lommepenge, således at satserne gøres tidssvarende således:

Først, stort tak til et interessant og meget vigtigt forslag, Laura Táunajik.

Det er en kendsgerning, at der er reelt behov for tiltag på børne- og ungeområdet. Dette fremgår også af MIO's rapporter og ikke mindst af dette års redegørelse om sagsantal på børne- og ungeområdet.

Det står bl.a. klart af redegørelsen, at 24-40 % af landets børn har behov for sociale tiltag. Desuden kan det skues af redegørelsen, at sagsbehandlere typisk har i gennemsnit sagsantal på 84 pr. sagsbehandler.

Går vi blot ud fra disse, er det øjensynligt, at behovet for sociale tiltag for børn, er omfattende.

Det er ligeledes en kendsgerning, at der er mangel på uddannede sociale arbejdere i kommunerne, hvor man oplyses i medierne i år, at der f. eks. i Qaasuitsup kommunia har 55 ubesatte stillinger indenfor socialområdet.

Der står bl.a. følgende i redegørelse om sagsantal på børne- og ungeområdet:

“Et sagsantal på 35 sager pr. Sagsbehandler, ville det med de i alt 4634 sager på børne. Og ungeområdet kræve ca. 132 sagsbehandlere. Som det fremgår af tabel 1, er der på nuværende tidspunkt 55 sagsbehandlere i hele landet til sagsbehandlingen af børne- og ungesager. Det vil således kræve yderligere 77 sagsbehandlere for at kunne nå ned på 35 sager pr. Sagsbehandler. Under forudsætning af, at disse yderligere 77 sagsbehandlere skal være uddannet socialrådgivere vil en ansættelse heraf medføre en årlig merudgift på ca. 27-30 mio. kr. “.

Foruden disse har vi igennem § 37 spørgsmål til Naalakkersuisut skaffet tal på omkostninger for tvangsfjernelse af børn fra hjemmet tilbage i september 2014, der løb op omtrent 235 mio. kr. årligt for 62 anbragte børn.

Derfor kan det ses og erkendes, at sagsområdet ikke kan løftes af kommunerne alene.

Vi mener, at det er for let at give ansvaret fra sig og få anbragt børn udenfor hjemmet, væk fra vante omgivelser, der utvivlsomt må virke som en strafhandling for børnene, trods deres uskyld.

Dette medfører uden tvivl krænkelser af børnenes tarv, hvilket børnene aldrig glemmer.

Vi mener derfor, at man så vidt muligt bør stræbe efter at sikre og undgå anbringelse af børn udenfor hjemmet. Anbringelse af et barn udenfor hjemmet koster det offentlige fra 80.000 til op mod 150.000 kr. om måneden, hvor plejefamilier på den anden side ikke får meget nævneværdig vederlag.

Vi mener tingene bør vendes til det stik modsatte.

Vi er nødt til, at etablere “inuunermut ilinniarfik” for problemramte forældre, hvor jurister, rådgivere m.m. står for rådgivning, kurser osv. for at sikre et godt fundament.

Der er behov for klar og utvetydig oplysning ansvar og pligt som forældre.

Kontinuerlige kurser for plejeforældre samt bedre vederlag, er nødvendige for bedre udnyttelse.

Vi sagde tidligere, at anbringelse af børn udenfor hjemmet bør så vidt muligt undgås. Vi mener selvfølgelig, at det er en absolut nødvendighed, at forældrenes og børnenes ubetinget kærlighed til hinanden styrkes.

Det er derfor også nødvendigt at forbedre tilsyn og vurdering af de mange børn, der er anbragt udenfor hjemmet.

Man bør også arbejde for genvurdering af anbragte børn, så at de snarest kan vende hjem til deres forældre.

Det skal ikke undres, at der indføres en styrket godkendelsesprocedure af plejefamilierne, netop fordi der i forbindelse med Børnetalsmandens tilsynsbesøg har vist sig, at antallet af børn og unge, der ikke bliver beskyttet mod svigt og overgreb er langt større end hidtil antaget, og at Naalakkersuisut i svarnotatet har oplyst, at behovet for døgnanbringelser er langt større end det nuværende niveau.

Det er nødvendigt med tydeliggørelse samt indskærpelse af forældres pligt og ansvar overfor deres børn.

Hvis børnene tynges af problemer, skal forældrene afhjælpes. Dette gøres ved opstilling af klare og utvetydige betingelser. Skulle der også være behov for det, kan familiebehandling af samtlige familiemedlemmer tilvejebringes, så at hjemmet kan blive indbydende og trygt for børnene.

Selvfølgelig skal alt koste noget, men hvis vi ser nuværende udgifter til anbringelse af børn i døgninstitutioner, der beløber sig til fra 80.000 kr til henimod 150.000 kr. pr. barn for een måned, mener vi, at man sagtens kan udføre arbejdet indenfor allerede givne bevillinger gennem et gennemgribende skifte i den socialpolitiske strategi.

Desuden mener vi, når der er tale om så mange midler, at man bør kræve indskærpelse af regler for hvilke fremgangsmåder man vil bruge i døgninstitutioner i tilfælde af at barnet ikke kommer hjem eller er i andre problemer, så snarest tiltag for afhjælp kan tages. Det kan jo eksempelvis ikke accepteres, at de ansatte ikke kan stille noget op, hvis barnet eller ungen løber hjemmefra eller bliver væk af andre årsager ?

Med blot disse bemærkninger støtter vi forslaget fuldt ud og indstiller sagen til behandling i Social- og Sundhedsudvalg inden anden behandling.